

BRAVELANDS

DE OUTSIDER

*Met speciale dank aan
Gillian Philip*

Oorspronkelijke titel: Bravelands - Book 1- The broken tribe
© 2016 Working Partners Ltd
Serie gecreëerd door Working Partners Limited

© 2018 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen
Uitgegeven in 2018 door Fantoom, Amsterdam

Tekst: Erin Hunter
Vertaling: Saskia Martens en Fantoom
Artwork: Einbandgestaltung und Wort-Bild-Marke: UNIMAK GmbH, Hamburg
© 2018 Belts & Gelberg in der Verlagsgruppe Beltz Weinheim Basel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en / of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.fantoom.be
www.uitgeverijfantoom.nl

ISBN 978 90 5924 507 5
NUR 284
D/2018/6186/35

PROLOOG

WINDVLIIEGER

HET VERBLINDENDE LANDSCHAP leek zich eindeloos uit te strekken. Zelfs Windvlieger, de gier die hoog boven de savanne cirkelde, kon met moeite zien waar de grenzen van Bravelands lagen.

Ze kneep haar oude ogen samen, liet haar blik over de grote gele graszee glijden en vestigde hem uiteindelijk op het punt waar die de eindeloze blauwe lucht in een glinsterende streep van licht raakte. De punt van haar vleugel trilde even en ze nam een bocht, om vervolgens in een brede, elegante spiraal door de hete lucht naar beneden te vliegen.

Haar zwerm volgde haar terwijl de vogels elkaar met scherpe keelklanken toeriepen. Windvlieger was stil en bestudeerde de savanne. Ver onder haar trokken kuddes dieren als mieren over het land in de pootsporen van de vorige generaties. Een diepe groeve in het land gaf aan waar de modderige rivier kabbelde; een kudde gnoes dromden er samen en galoppeerde over de oever. Zebra's en gazelles, die verderop samen stonden te grazen, keken even ongeïnteresseerd naar de gnoes, om daarna weer rustig verder te grazen.

Een donkere vlek in het landschap trok Windvliegers aandacht: het was een dier dat afgezonderd was van de anderen en niet bewoog. Ze ging lager vliegen en paste haar route klapwiekend aan.

‘Kijk daar, mijn zwerm. Kijk.’

De anderen volgden haar in spiraalvormige cirkels naar beneden. ‘Opdat Windvliegers ogen altijd zo scherp zullen zijn,’ riep Zwartvleugel. ‘Ze is er weer in geslaagd vers vlees voor ons te vinden!’ De anderen schreeuwden goedkeurend.

Het was wat Windvlieger had gehoopt: het karkas van een gazelle. De oude en vermoeide geest van het dier was al verdwenen, haar ogen stonden leeg en doods. Misschien had een cheeta haar ten val gebracht. Het dier lag half verborgen tussen okerkleurige stenen, nauwelijks zichtbaar voor vleugellose aaseters. De gazelle had haar tijd en haar leven gehad, maar nu zou ze de gieren voeden – net zoals zij, op hun beurt, op een dag de magen van vlees- en aaseters zouden vullen. Alles was zoals het hoorde, dacht Windvlieger.

‘We moeten het vlees controleren,’ riep ze. ‘Daarna kunnen we rustig eten.’

Windvlieger hief haar kop op en vloog met een scherpe bocht naar het land. Achter haar klapwiekten en krijsten de andere gieren. Haar klauwen raakten de zanderige grond en ze hopte met een paar sprongen dichterbij de gazelle. Met een snelle blik op de vogels links en rechts van haar, knikte Windvlieger kort.

‘Een slechte dood zal blijven hangen bij de gevallenen.’

‘Opdat de Grote Geest altijd een goede dood schenkt,’ viel de rest van de zwerm in.

Ze wachtten en keken naar Windvlieger voor het eindoordeel. Die sloot haar ogen.

‘De prooi is schoon,’ zei ze uiteindelijk. ‘Eet, mijn zwerm.’

De gieren scheurden dunne stroken vlees van de flank van het karkas en schrokken die snel naar binnen.

*

Toen het karkas helemaal was opgepeuzeld en de beenderen waren ontdaan van de laatste restjes vlees, deed Windvlieger een stap achteruit. Ze sloeg met haar vleugels en lanceerde zichzelf weer de lucht in. De andere gieren volgden haar voldaan in een chaos van vleugels en krassend gekrijs. Het voelde goed om weer de lucht in te gaan en hoger en hoger te vliegen in de heerlijke blauwe lucht. Ze wist dat haar zwerm goed had gegeten en weer een dag had overleefd.

Toen ze hoog genoeg was om een brede, warme luchtstroom te voelen, liet Windvlieger zich meevoeren. Ze keek nog eenmaal naar beneden. Van de glinsterende horizon tot aan de donkere, dichtbegroeide wouden en de lage bergketen verderop keek ze over het land. Voor haar lag een bos van platte acacia's. Aan de rand, net binnen de schaduw, zag ze goudgele vormen bewegen tegen de droge aarde.

Leeuwen, dacht ze, die liggen te rusten op het warmste moment van de dag.

‘Ze zullen niet jagen, nu nog niet,’ zei Zwartvleugel, die haar blik volgde.

‘Nee, niet voor het schemert,’ antwoordde Windvlieger.

Dan hebben zij hun feestmaal. En daarna volgen wij.

Windvlieger had gemengde gevoelens over de grote troepen van Bravelands. Leeuwen betekenden onbezoedeld en overvloedig voedsel. Net zoals de andere schepsels van het land volgden ze De Regels: ze mochten alleen doden om te overleven. Maar hun arrogantie vervulde haar met afkeer: ze behoorden tot de weinige schepsels die Oppermoeder, de leidster van alle dieren, niet volgden en haar wijsheid niet respecteerden.

Twee welpjes waren vol energie aan het ravotten en buitelden over elkaar heen, zelfs in de hitte van de hoge witte zon. Terwijl haar schaduw over de kleinste van de twee gleed, keek hij naar boven. Zijn gouden ogen keken recht in de hare en hij opende zijn kleine muil.

Ze was nog steeds hoog boven hem, maar het gegrom vulde de lucht rondom haar. Ze kon het zelf bijna niet geloven, maar Windvlieger merkte dat haar vleugels trilden; ze was even uit koers gebracht.

‘Windvlieger?’ vroeg Zwartvleugel bezorgd.

Windvlieger keek om en besepte dat niemand anders van haar zwerm de impact van het gegrom had gevoeld.

Nee. Dat was niet de stem van die kleine leeuw. Onmogelijk.

‘Niets aan de poot,’ antwoordde ze kort.

Deels kwaad, deels nieuwsgierig legde ze haar vleugels weer goed en probeerde ze opnieuw de juiste balans te vinden. *Geen leeuwengebrul kan zo hoog reiken, zeker niet dat van een welp. Hier is meer gaande.*

Windvlieger vloog verder en zocht opnieuw naar de leeuwenwelp. Hij stond er nog altijd, vastberaden en uitdagend naar boven te kijken. Uiteindelijk begon zijn staart triomfantelijk te zwiepen en draaide hij zich om. De andere welp volgde hem toen hij terug naar zijn troep sprong.

In gedachten verzonken trok Windvlieger nu naar het oosten. Wat ze net had gezien was een teken, daar was ze zeker van, maar ze wist niet wat de boodschap kon zijn. *Een welp die de lucht zo laat trillen! Dit moet een visioen zijn, een voorteken.*

Ze stuurde haar zwerm hoger en verder de helderblauwe lucht in, tot de kleine leeuwentroep en zelfs de enorme kuddes van de savanne verdwenen waren in de prachtige uitgestrektheid van Bravelands.

HOOFDSTUK ÉÉN

SWIFTWELP SPRONG ACHTER de schaduw van de gier aan, maar die zweefde te snel weg om te kunnen volgen. Hij ademde diep in en sprong trots terug naar zijn troep. *Ik heb die vogel weggejaagd uit ons territorium, dacht hij opgetogen. Zolang ik er ben, zal geen enkele aaseter nog in de buurt van de Galantroep komen!*

De troep had hem nodig om zich te verdedigen, bedacht Swiftwelp. Hij paradeerde met opgeheven kop trots rond zijn familie. Ze lagen daar allemaal half te slapen; dommelend in de schaduw van de acacia's. Het meest energieke dat de leeuwen deden was hun kop oprichten om hun eigen poten te likken. Ze beseften niet wat voor bedreiging Swiftwelp net had bezworen!

Ik ben misschien maar een paar manen oud, maar mijn vader is de sterkste en machtigste leeuw van Bravelands. En ik word net zoals hij!

‘Swiftwelp!’

De zachte maar dwingende stem bracht zijn glorieuze droom meteen ten einde. Hij hield halt, draaide zich om en richtte zijn oren naar de prachtige leuwin die voor hem stond.

‘Moeder,’ zei hij, terwijl hij van de ene poot op de andere hopte.

‘Waarom stond jij te roepen naar die gieren?’ Swift sprak hem vermanend toe, maar likte ondertussen zijn oren. ‘Ze zijn niets meer dan aaseters. Kom, jij en je zus kunnen later zoveel spelen als jullie willen. Nu moeten jullie oefenen met jagen. Als je iets wilt vangen, moet je je doelwit in de gaten houden, niet de lucht!’

‘Sorry, moeder.’ Hij draafde met een slingerende staart achter haar aan door het droge gras. De grond helde licht, dus Swiftwelp moest flink aanpoten om zijn moeder bij te houden. Het gras kriebelde aan zijn neus en hij probeerde zo hard om niet te niezen dat hij bijna tegen zijn moeder op botste toen ze ging zitten.

‘Oeps,’ gromde hij.

Valorie keek hem even aan. Zijn oudere zus zat links van zijn moeder, helemaal gefocust op hun jaag oefening. Valories gestroomlijnde lichaam lag dicht tegen de grond, haar spieren gespannen. Terwijl ze haar ene poot zo voorzichtig mogelijk naar voren plaatste, probeerde Swiftwelp haar na te doen, ook al was dat moeilijk met zijn veel kortere poten. Eén kruippas, dan twee. Daarna nog een.

Ik ben heel stil, net zoals Valorie. Ik word een superjager. Hij sloop naast zijn moeder, die zich geruisloos voortbewoog.

‘Daar, Swiftwelp,’ fluisterde ze. ‘Zie je die holen?’

Nu zag hij ze ook. Vlak voor de drie leeuwen liep de grond nog verder omhoog tot een kale, zanderige berg vol kleine, schaduwrijke holen. Terwijl Swiftwelp toekeek, kwam een kleine snuit tevoorschijn die rondsnuffelde. Het stokstaartje kroop nu helemaal uit zijn hol, ging op zijn achterste poten staan en keek in het rond. Tevreden stak het zijn kleine roze tong uit en begon zichzelf te

wassen. Ondertussen verschenen er meer stokstaartjes om hem heen. Met groeiend zelfvertrouwen liepen ze verder en verder weg van hun holen.

‘Voorzichtig,’ gromde Swift. ‘Ze zijn heel snel. Ga!’

Swiftwelp zette zich af en maakte grote sprongen, maar hij was niet snel genoeg om Valorie voor te zijn. Een kleine golf van teleurstelling overschaduwde zijn enthousiasme, maar hij draafde vastbesloten zijn zus achterna.

De geschrokken stokstaartjes doken terug hun holen in. Korte staartjes kwispelden en verdwenen. De grotere leider, die met wijd open, donkere ogen naar de aanstormende leeuwen keek, was de laatste om zich om te draaien en onder de grond te schieten. Valorie hapte nog net naar zijn staart, maar miste.

‘Hemel en aarde!’ vloekte de grotere welp, terwijl ze glijdend tot stilstand kwam in een grote stofwolk. Ze schudde woest haar kop en likte haar lippen. ‘Ik had hem bijna!’

Swiftwelp hoorde gelach achter zich en draaide zich om. Zijn vader, Galant, stond naar hen te kijken. Swiftwelp voelde de gebruikelijke mengeling van eerbied en blijdschap. Galant was, met zijn zwarte manen en enorme postuur, een intimiderende verschijning, maar Swiftwelp kende hem te goed om bang voor hem te zijn. Hij was dol op zijn vader.

Swift kwam overeind en begroette hem liefkozend door kopjes te geven tegen zijn nek.

‘Dat was goed geprobeerd, Valorie,’ stelde Galant zijn dochter gerust. ‘Swift heeft gelijk: stokstaartjes zijn *heel* moeilijk te vangen. Je was er dichtbij... Op een dag zul je net zo’n goede jager zijn als

je moeder.' Hij snuffelde even aan Swift en likte haar nek.

'Ik kwam niet eens in de *buurt*,' gromde Swiftwelp somber. 'Ik zal nooit zo snel zijn als Valorie.'

'O jawel, dat zul je wel,' blies Galant. 'Vergeet niet dat Valorie een heel jaar ouder is dan jij, zoon. Je wordt elke dag groter en sneller. Heb geduld!' Hij kwam dichterbij, zodat zijn grote geelbruine snuit die van Swiftwelp raakte. 'Dat is ook de truc bij het besluipen van prooien: geduld hebben. Als je geduldig bent, zal ook jij op een dag een *hele* goede jager zijn.'

'Ik hoop het,' zei Swiftwelp zachtjes.

Galant besnuffelde hem even. 'Twijfel niet aan jezelf, mijn welp. Jij wordt een fantastische leeuw en een geweldige leider. Een die zijn eigen troep veilig en tevreden houdt, maar zijn sterkste vijand met angst vervult.'

Dat klinkt goed! Swiftwelp voelde zich direct veel beter en knikte. Galant knabbelde een beetje aan het bosje haar op zijn kop en wandelde naar Valorie.

Swiftwelp keek hem trots na. *Hij heeft natuurlijk gelijk. Vader weet alles! En ik word een grote jager, echt waar. En een dappere, sterke leider...*

Plotseling zag hij vlak voor Galants enorme poten iets bewegen, een jachtige schaduw.

Een schorpioen!

Zonder na te denken sprong de jonge welp tussen zijn vaders poten, waardoor hij hem bijna liet struikelen. Hij kwam net voor Galant tot stilstand, terwijl hij gromde naar de kleine, zandgele schorpioen. Die stopte, krulde zijn scherpe staart op en begon te

dreigen met zijn scharen.

‘Niet doen, Swiftwelp!’ brulde zijn vader.

Swiftwelp sloeg met zijn poot tegen de zijkant van het dier en lanceerde de schorpioen het lange gras in.

De vier leeuwen keken met ingehouden adem naar het grasof het gevaar geweken was, maar er was geen beweging te zien. Hij was vast gevlucht. Swiftwelp ging zitten en voelde plotseling hoe zijn hart tegen zijn ribbenkast bonkte.

‘Lieve hemel,’ lachte Galant, terwijl Valorie opgelucht ademhaalde en Swift haar jongste in haar poten nam en hem begon te likken.

‘Moeder...’ protesteerde hij.

‘Swiftwelp!’ vermaande ze hem, terwijl ze met haar tong langs zijn gezicht streek. ‘Je vader zou een gemene beet aan dat beest hebben overgehouden, maar *jou* had hij kunnen doden!’

‘Wat ben je toch een idioot, broertje,’ zuchtte Valorie, maar ze keek hem met een zweem van bewondering aan.

Galant en Swift wisselden een trotse blik. ‘Swift,’ zei Galant, ‘ik denk dat het tijd is om onze welp zijn echte naam te geven.’

Swift knikte en keek met glinsterende ogen op. ‘Nu we hebben gezien wat voor een leeuw hij is, denk ik dat je gelijk hebt.’

Galant liep met zwiepende staart naar de acacia’s en brulde luid en krachtig.

Het verbaasde Swiftwelp altijd dat de troep het ene moment half slapend kon rondhangen, maar in een oogwenk alert kon reageren. Bijna direct nadat Galant tot verzamelen had opgeroepen, was er geritsel en het geluid van poten op droge grond te horen.

De rest van de Galanttroep kwam aanlopen met de oren rechtop en ogen die nieuwsgierig glinsterden. Galant groette hen, en de twintig leeuwinnen en jonge leeuwen van zijn troep vormden een cirkel rondom hem en luisterden aandachtig.

Galant keek weer naar Swiftwelp, die knipperde en wegkeek omdat hij zich plotseling verlegen voelde worden.

‘Kniel neer,’ gromde de grote leeuw.

Swiftwelp gehoorzaamde en voelde zijn vaders poot op zijn kop rusten.

‘Vanaf dit moment,’ verklaarde Galant, ‘heet mijn welp niet langer Swiftwelp. Zonder te aarzelen, schakelde hij een gevaarlijke vijand uit en beschermde zijn troepgenoten. De naam die hij vanaf nu voor altijd zal dragen, is Fier Galanttroep.’

Het gebeurde allemaal zo snel. Het duizelde Swiftwelp. *Ik heb mijn naam! Ik ben Fier! Fier Galanttroep!*

Rond hem echode de hele familie zijn naam. Ze brulden hem hun goedkeuring toe. Hun diepe gegrom weerklonk over de graslanden.

‘Fier Galanttroep!’

‘Welkom, Fier, zoon van Galant!’

De welp voelde zijn hart bonken in zijn borst. Nu wist hij hoe het was om een volwaardig lid van de troep te zijn. Hij sloot zijn ogen half en legde zijn oren plat, zo verwarmd voelde hij zich door hun goedkeurende gebrul.

‘Ik... ik beloof dat ik mijn naam zal waarmaken,’ wist hij uit te grommen. Het kwam er iets piepender uit dan de bedoeling was, maar geen enkele leeuw lachte. Ze gromden zelfs nog meer van blijdschap.

‘Natuurlijk,’ mompelde Swift. Zowel zij als zijn vader snuffelden aan zijn kop en gaven hem kopjes. ‘Dat heb je trouwens al gedaan!’

‘Je zult vast...’ begon Galant, maar hij stopte halverwege met praten. Fier keek op naar zijn vader en verwachtte dat die zijn zin zou afmaken, maar de grote leeuw stond stil, met zijn kop naar het westen gekeerd. Een lichte bries beroerde zijn manen. Zijn neusvleugels trilden.

De troep brulde nog steeds, maar nu met een andere, vreemde ondertoon. Fier snuffelde even in het rond om te ontdekken wat er veranderd was. Toen hoorde hij het. Er waren nieuwe stemmen; in de verte brulden andere leeuwen.

Een voor een vielen de leeuwen van de Galanttroep stil. Ze keken in de richting van het geluid. Galant schreed langs hen en snoof de lucht op. De troep volgde hem. Swift wandelde het dichtst naast hem.

Overmand door nieuwsgierigheid sprong Fier naar de stokstaartjesheuvel. Hij rende naar de top en keek uit over de vlakte. Zijn blik werd vertroebeld door de waas van de zinderende namiddagwarmte, maar hij zag drie leeuwen aankomen.

Die horen niet bij onze troep, dacht Fier een beetje zenuwachtig. Hij kon zijn ogen niet van de vreemden afhouden, maar hij voelde dat Galant, Swift en Valorie naast hem op de heuvel stonden. De rest van de troep bleef stil en waakzaam achter hen. Swifts nekharen richtten zich op. Galants lichaam en spieren waren gespannen.

‘Wie zijn dat?’ vroeg Fier, terwijl hij naar de drie vreemde leeuwen staarde.

‘Dat is Titaan,’ antwoordde zijn moeder. ‘De grootste, daar in het midden. Zie je hem? Hij is de welp van een leeuw die je vader ooit wegjoeg en hij heeft Galant daar altijd voor gehaat. Ik zie dat Titaan mooie manen heeft gekregen.’ Haar stem veranderde in een lage, woeste grom. ‘Maar hij is altijd een bruto geweest.’

De drie leeuwen kwamen dichterbij; ze wandelden ontspannen maar zeker richting de Galanttroep. Fier zag de leider nu duidelijk. Hij was een gigantische, indrukwekkende leeuw met prachtige, zwarte manen. Fier merkte dat hij bibberde. Zijn moeder had gelijk: hij zag een koude, gemene vonk in Titaans donkere ogen. Zijn metgezellen zagen er ook machtig en agressief uit. De schouders van de voorste leeuw waren zo breed als die van een gnoe, terwijl de andere een gescheurd oor had; de helft ervan was weg.

‘Wat doen ze op ons territorium?’ vroeg Fier met trillende stem. Hij wist nog niet of hij nu razend of heel erg bang moest zijn.

Eindelijk nam Galant het woord. ‘Er is maar één reden waarom Titaan zich hier zou laten zien,’ gromde hij. ‘Hij wil me uitdagen voor het leiderschap van deze troep.’

‘Wat?’ Fier staarde zijn vader aan.

‘Kom.’ Galant draaide zich om en begon de stokstaartjesheuvel weer af te lopen.

Fier volgde met de anderen, terwijl hij dicht bij zijn zus bleef. ‘Valorie, wat bedoelt vader?’ gromde hij. ‘Titaan kan dat niet doen, toch? Hij kan de Galanttroep niet zomaar overnemen. Dat kan niet!’

Valorie zweeg even. Fier schrok van de gespannen blik op haar gezicht. ‘Ik heb hier weleens over gehoord,’ zei ze grimmig. ‘Het

overkwam de Woesttroep, die voorbij het bos woonde. Woest was jarenlang hun leider, vertelde moeder me, maar hij werd uitgedaagd en verslagen door Sterk, een leeuw die nog maar net zijn manen had gekregen. Zijn familie werd de Sterktroep en moest leven onder Sterks leiding. Woest werd verbannen en moest sindsdien alleen leven en jagen.'

'Dat is verschrikkelijk,' zei Fier, terwijl hij naar adem hapte.

'Ja, en het wordt nog erger. Sterk was een verschrikkelijke leider. Hij was gemeen, oneerlijk en dom. De troep viel uiteindelijk uiteen. Hij doodde de welpjes. Andere leeuwen stierven ook.'

Fier keek zijn zus met open muil aan. 'Maar dat zal niet gebeuren met de Galanttroep,' drong hij aan. 'Geen leeuw kan vader verslaan. Hij is de beste vechter en de sterkste leeuw in Bravelands!'

Valorie antwoordde niet. Fier keek naar de andere leeuwen van zijn troep en een koude rilling trok langs zijn ruggengraat. Ze zagen er allemaal minder zelfverzekerd uit dan hij had gehoopt; ze leken allemaal zenuwachtig en geprikkeld, alsof er een leger mieren over hun poten marcheerde.

Galant liep nu naar het grasveld, richting Titaan. Toen ze bijna snuit aan snuit stonden, stopten beide leeuwen. Ze keken elkaar in de ogen.

Titaan zag er van dichtbij nog enger uit, vond Fier. Zijn schouders waren breed en gespierd, zijn klauwen waren gigantisch. Er zaten diepe, lelijk genezen littekens in zijn gezicht en flanken gekerfd, en toen hij zijn muil opende om te spreken, kwamen zijn lange gele hoektanden tevoorschijn.

‘Galant van de Galanttroep,’ grauwde hij als begroeting.

‘Titaan, Troeploze Leeuw,’ gromde Galant. ‘Wat heb jij hier te zoeken?’

Titaan maakte zich groter, waardoor zijn zwarte manen over zijn krachtige nek en schouders golfden. Hij sloeg op de grond met zijn gigantische klauw.

‘Bij de wetten van onze voorouders,’ brulde hij. ‘Ik, Titaan, kom aanspraak maken op jouw troep.’

Galant trok zijn lippen omhoog en ontblootte zijn eigen tanden.

‘Bij de wetten van onze voorouders,’ snauwde hij. ‘Ik, Galant, zal vechten om de leider van deze troep te blijven!’

Ze staarden lang en intens naar elkaar. De spanning was te snijden. De twee grote leeuwen gingen half ineengedoken staan, klaar om te springen.

Toen begon het. Gelijktijdig vielen ze elkaar aan. Een verschrikkelijk grauwend gebrul steeg op en de poten van beide leeuwen deden de grond daveren. Galant sprong en begroef zijn klauwen in Titaans schouders. Draaiend schudde Titaan zijn gigantische manen en greep naar Galants flank om zijn klauw in diens vlees te slaan. Ze gingen even uit elkaar, om zich daarna weer met geopende muilen op elkaar te storten, hun klauwen in de aanslag.

Fier kon het bijna niet aanzien, maar hij kon ook niet wegkijken. Zijn hart bonkte in zijn keel. Nu het gevecht was losgebarsten, werd hem duidelijk dat de leeuwen volledig aan elkaar gewaagd waren.

De troep stond met zwiepende staarten van angst toe te kijken, behalve Swift, die zenuwachtig langs het gevecht heen en weer liep. Ze was de enige die stil was; de anderen moedigden Galant brullend aan en snauwden vol afkeer als Titaan het overwicht leek te krijgen. Maar Swift zei niets; ze stapte eenvoudigweg rond en zag er angstig uit.

‘Moeder,’ smeekte Fier, die haar zorgelijke gezicht niet meer kon aanzien, ‘waarom helpen we vader niet? Samen kunnen we Titaan toch wel aan? We zijn met meer!’

‘Dat kunnen we niet,’ zei Swift, met een van angst gesmoorde stem. ‘Het spijt me, zoon. Zo zijn de regels. De leider van de troep moet dit gevecht alleen winnen.’

Er klonk gebrul uit de troep. Galant zag er plotseling twee keer zo groot uit, sprong naar Titaan en verkocht hem een zware klap tegen de zijkant van zijn kop. Titaan deinsde terug, struikelde en belandde hard op zijn zij. Galant sprong en plaatste zijn beide voorpoten op de gevallen vijand.

‘Hij heeft gewonnen!’ riep Fier enthousiast, en de troep brulde goedkeurend.

‘Ja!’ riep Swift. ‘Het lijkt erop...’ Maar toen snakte ze naar adem.

Titaans hulpjes, de twee leeuwen die met hem waren meegekomen, sprongen naar voren en vielen Galant van beide kanten aan. Ze hingen aan hem, krassend met hun klauwen, en trokken hem naar beneden, weg van Titaan.

‘Stop! Nee!’ brulde Swift, en de troep protesteerde mee. ‘Bedriegers! Verraders!’

Ze sprong naar voren, maar Titaan stond alweer op vier poten. Hij haalde uit, zo snel als een slang, en klemde zijn kaken om Galants blootgestelde keel. Fier zag zijn vader wankelen en zijn evenwicht verliezen, terwijl de andere leeuwen nog steeds hun klauwen in zijn flanken hielden.

Swift en twee andere leeuwinnen vlogen op Titaan af, maar zijn hulpjes lieten Galant los en kwamen grauwend en bijtend op hen aflopen om hen bij het gevecht weg te houden. Swift gilde en gromde in paniek terwijl ze zich ten einde raad een weg tot bij Galant probeerde te vechten, maar de twee mannetjesleeuwen waren te sterk.

De overige leeuwen van Galants troep gingen nu ook in de aanval en de indringers zetten een pas achteruit, maar met hun tanden bloot en de blik van overwinnaars in hun ogen. Reutelend viel Galant op de grond. Alle leeuwen stonden stil en staarden naar hem. Titaan stond bij zijn gevallen vijand, zijn kaken nog steeds om Galants keel geklemd.

Het voelde alsof een kille nachtwind door Fiers lichaam trok. Niet alleen hield Titaan zijn vader in bedwang, zijn tanden waren ook begraven in Galants vlees. Helderrood bloed stroomde onder zijn grote zwarte manen vandaan. Galants klauwen, hulpeloos uitgespreid op de grond, maakten verschrikkelijke, spastische bewegingen.

Swift gilde en brulde. *'Nee!'*

'Wat... moeder, wat...' De woorden stokten in Fiers keel en hij slikte hoorbaar. Hij had nog nooit een leeuw zien sterven, maar was al veel stervende antilopes en zebra's tegengekomen. Zo

zag zijn vader er nu uit: slap, met een doodse blik in zijn ogen, terwijl zijn bloed de stoffige aarde in vloeide.

Vader kan niet dood zijn. Hij is Galant van de Galanttroep!

De leeuwen stonden bewegingloos naar elkaar te kijken bij Galants lichaam. Een verschrikkelijke stilte daalde over hen neer. Fier sloot zijn ogen, in de hoop dat de scène in het niets zou oplossen, maar toen hij ze weer opende, lag zijn vader nog steeds op de grond.

Een havik krijste. Swift keek omhoog naar het dier. Toen sloop ze met een van woede en verdriet vertrokken kop naar voren en siste naar Titaan.

‘Je hebt je niet aan de wetten gehouden, Titaan de Troeploze! Erger nog, je hebt *De Regels* overtreden. Je mag alleen doden om te overleven!’

Titaan grijnsde. ‘Wat kunnen De Regels me schelen? Deze troep is nu van *mij*. Voortaan heet hij de Titaantroep.’

Brullend sprong Swift naar voren. Titaan schrok even, deinsde terug en de rest van Galants troep ging mee in de aanval. Fiers muil viel open. Hij keek angstig rond terwijl grote geelbruine lijven botsten, kaken klaptten en klauwen scheurden.

Maar Titaan vocht hard terug, net als zijn twee metgezellen.

‘Dood ze!’ riep Titaan over de chaos uit. ‘Dood iedereen die weerstand biedt. De Titaantroep staat geen rebellen toe!’

Fier sprong en stuiterde om te kijken of hij zich een weg door de vechtende leeuwen kon banen. Maar de leeuwen zagen er zo groot en beangstigend uit. Hij zou door zijn eigen troep onder de poot gelopen kunnen worden nog voor hij bij Titaan was.

Gelukkig stond Valorie aan zijn zijde...

Titaan gooide een jonge leeuw van zich af en schudde zijn gigantische manen. Hij draaide zijn kop en zijn donkere ogen keken recht in die van Fier.

‘De welpen!’ gromde hij, zijn kop vol kwaadwilligheid en wrok. ‘Dood de welpen, Sluw! Galants erfgenamen verdienen het niet te leven.’

De leeuw met het kapotte oor worstelde zich uit het gevecht. Hij keek om zich heen, op zoek naar de welpen. Toen viel zijn wrede blik op Fier.

Hij sprong.

Even dacht Fier dat hij al dood was. Zijn hart stopte een moment met kloppen en het enige wat hij kon doen was kijken hoe de grote leeuw op hem af vloog. Maar toen knalde er een gouden lichaam tegen Sluw aan, waardoor die omviel. Het was Swift.

‘Fier! Valorie!’ hijgde ze. *‘Rennen!’*

Fier stond nog steeds stijf van de schrik. *Rennen? Waarnaartoe?*

Valorie beet hard in zijn staart. ‘Ga, ga!’

Hij krabbelde half struikelend op en dwong zijn poten te bewegen. Fier rende met steeds grotere stappen, maar de savanne was zo’n grote open vlakte; hij kon zich nergens verstoppen. Het stof prikte in zijn keel en vertroebelde zijn zicht. Hij hoorde Valorie vlak achter hem angstig hijgen.

Fiers adem brandde in zijn borst. Hij wist niet dat hij zo snel kon lopen. *Zelfs Valorie kan me niet bijhouden.* De angst liet hem sneller en sneller over de droge rode aarde stuiven. *Zelfs Valorie...*

Hij snakke naar adem, draaide zijn kop en keek over zijn

schouder. Toen pas besefte hij waarom Valorie niet bij hem was: Titaans andere makker had haar onderschept en teruggetrokken, brullend en meppend met zijn klauwen.

‘Valorie! Hou vol, ik kom eraan!’ krijste Fier. Hij kwam glijdend tot stilstand en draaide zich om, klaar om naar haar toe te racen en haar te redden.

‘Nee!’ brulde ze. Ze ontweek een nieuwe uithaal van haar aanvallers klauwen. ‘Nee, Fier, ga! Ik kan voor mezelf...’ Ze dook en struikelde. *‘Ik kan voor mezelf zorgen. Dat moeten we allemaal.’*

De leeuw die Sluw heette, dook een paar stappen bij hem vandaan op, zijn muil rood van het bloed. Fiers knikkende knieën begaven het bijna. *Was dat het bloed van moeder?*

‘Lopen, Fier!’ schreeuwde Valorie.

Fier draaide zich om en vluchtte. Hij wist niet of het geluid van de zware dreunende poten achter hem van zijn achtervolger was, een echo van zijn eigen paniekerige poten, of gewoon zijn verbeelding. Hij kon alleen maar blijven rennen, zelfs toen hij een stekende pijn in zijn poten en in zijn borst voelde. Een hagedis flitste bliksemsnel uit de weg, een zwerm helderblauwe spreeuwen vloog schrill schreeuwend op, maar hij stopte niet. Hij racete door, wanhopig en angstig, zijn ogen tranend van het stof, zodat hij amper kon zien waar hij naartoe ging.

En toen ineens schoven zijn poten onder hem weg. De grond helde, stenen rolden weg en hij slipte hulpeloos. Fier stortte naar beneden, angstvallig om zich heen grijpend om houvast te zoeken. Het laatste wat hij zag was de helderblauwe lucht, maar niet op de goede plek en vanuit de verkeerde hoek.

Hij tolde rond en rond in een vrije val. Toen volgde een harde klap en een verblindende lichtflits... Daarna werd alles donker.